

עולם האשה

מה דעתך שהגברת הראשונה של צה"ל תהיה

המורה בבית-הספר של ילדיך?

אלפי סימני שריטות — מעשה ידיהם, או רגליהם, ליתר דיוק, של שני הכלבים המשפחתיים.

אשת הרמטכ"ל

מסרבת להיכנע

ל **בביתו וחיינויותה של תמר בר-לב לא נעלמו גם כאשר ביקשתי לשי-**

מה דעתך שהגברת הראשונה של צה"ל תהיה המורה של ילדיך? אם ילמד בנך בשנה הבאה בבית-הספר החקלאי הכפר הירוק, השוכן בין תל-אביב להרצליה — יש לך כל הסיכויים לכן. שכן תמר בר-לב, אשתו של הרמטכ"ל, הגישה לא מזמן את מועמדותה להצטרף בשנה הבאה לצוות המורים של בית-הספר. אשתו של רבי-אלוף חיים בר-לב היא מורה ותיקה, שעסקה במיקצועה כל השנים. לפני שנתיים הפסיקה את עבודתה, הלכה

אשת

הרמטכ"ל

חוזרת

לכיתה

מוע על משרתה החדשה. בשיא האדיבות והנימוס, כשעיניה ממשוכות לרצד בצחוק, סירבה לענות אפילו מילה אחת לשאלותי. לא התפלאתי: אשתו של הרמטכ"ל ידועה מאז ומתמיד כאגוז קשה לעינותאיות ועיי-תונאים. איכשהו, בישראל הראוותנית של 1969, נשאר עדיין כמה גברים ונשים צנו-עים באמת. תמר בר-לב היא אחת מהם. היא מסרבת בתקיפות, עד היום, להיכנע ל-עובדה שהיא אשתו של רמטכ"ל צה"ל. ו' זהו זה.

גם כאשר סיפרתי לה שידוע לי כבר כי היא מועמדת למשרת הוראה בכפר הירוק בשנת הלימודים הקרובה, לא נתרככה. טוב, נניח שהיא חוזרת להיות מורה. אז זו סיבה מספקת כדי להעמיד אותה באורם של הרקורים?

הבעה

שובבה

בכל העולם, חשבתי, אשת הרמטכ"ל היא אישיות מפורסמת, המבלה את ימיה וערביה במופעים פומביים, וזוכה לי-כיסוי מלא של כל צעד מצעדיה. ישראל היא מן הסתם הארץ היחידה בעולם ש-אישיות כל-כך חשובה לא רק שאינה חור-שבת עצמה לאישיות כל-כך חשובה — אלא גם עוסקת לה, כל השנים, בצניעה במיק-צועה, ומסרבת לראות בכך משהו מיוחד.

ללמוד באוניברסיטה — ועתה היא מתעתדת לחזור למשך בעול. יהיה זה עבורה חג כפול — שכן השנה חוגגת תמר בר-לב גם את מלאות 20 שנה לנישואיה.

זאת אמא

לצנחנית?

מה הרגשתה בקשר לכן? קפצתי אל חווילתם של הבר-לבים כדי לשמוע כמה מילים ישר מפי הגיבורה. לאחר צעדה מאו-ששת, ארוכה למדי, לאורך השביל שחצה את כר הדשא הנרחב, המטופח, הגעתי ל-בית עצמי.

קיבלה את פני גברת ממוצעת-קומה ו'דקת-גידורה, בעלת הבעת-פנים שובבה ו'עיניים חייכניות. "את תמר בר-לב?" שאל-תי בפיסקוק.

היכרתי אותה אומנם מתצלומיה, אך קשה היה קצת להיות בטוח שלאשה שלפני יש כבר שני צנחניות.

כן, היתה זאת תמר בר-לב, אשתו של הרמטכ"ל ואמם של זוהר ועומר. הוזמנתי באדיבות פנימה. הסלון הענק הצליל ל-למרות שנועד לקבלות-פנים רשמיות — ל-השרות אווירה משפחתית, לבבית.

עזרה בכך לא במעט דלת-הכניסה: חציה התחתון היה חסר צבע כמעט לגמרי, מכוסה

חיים ותמר בר-לב במסיבה

— לפחות עד יום הלימודים הראשון. קודם כל, ללמד בכפר הירוק הוא אתגר לכל מורה: החומר האנושי שם קשה — ומעניין.

בהצלחה!

למורה החוזרת

אך לא רק זאת. כל מורה הנוטשת את עבודתה לזמן ממושך, נרגשת מחדש כאשר היא צריכה לשוב ולעמוד בפני כיתה: קשה קצת להסביר את זה בסיבות מוח-שיות. סיפרה לי מורה ותיקה בבית-הספר עממי בשכונת החיקוה בתל-אביב, שחזרה לעבוד — באותו בית-ספר — לאחר חמש שנות הפסקה. "זה לא פחד מפני החומר, או מכישלון, או בכלל ממהו מסויים. זוהי יותר הרגשה, כאילו אלפי נימים שהיית קשורה בהם ניתקו כאשר עזבת, ואת צרי-כה עכשיו לחזור ולבנות אותם, לאט וב-סבלנות. ועד אז, את חשה שלא בנוח. מצ' חיקי, לא?"

כלל לא.

נאחל לה הצלחה.

לה, ולשאר המורות, באשר הן, החוזרות למשך בעול.

ובניהן גם לאחת, שהיא במיקרה אשת-הרמטכ"ל.

ניסיתי להסביר כל זאת לתמר בר-לב, אבל השתכנעתי במהרה שחבל על המאמץ: מתחת להבעה השובבה הסתתרה פלדה. החי-לטתי שאין לקנא בתלמיד סורר בכיתתה של המורה תמר.

סתם

מורה

קפצתי משם לכפר הירוק, לשמוע מה אומר הבוס העתידי של המורה תמר — מנהל בית-הספר גרשון זק.

לגביו, מסתבר, העובדה שהוא יהיה הבוס של אשת הרמטכ"ל הינה חסרת-משמעות לחלוטין. מבחינתו היא סתם מתכנתת ותיקה ומוכשרת, אחת מכמה שהגישו לו את מוע' מותן לעבודה: "בינתיים, עוד לא התקבלה תמר בר-לב לעבודה." סיפר לי בשלחה אר-לימפית. "צריך קודם לבדוק דברים רבים: אם השעות הנוחות לה נוחות גם לנו, אם הכיתות מתאימות — ייתכן, לדוגמה, ש'אנחנו רוצים מורה לכיתה י"א, שלא כל מורה מוסמכת להורות בה — ושאר מיכלול השאלות הכרוכות בקבלתו של מורה חדש לבית-הספר." חד וחלק.

עד שיחליט, תמשיך תמר בר-לב להיות קצת נרגשת. וגם אחרי-כן — בעצם